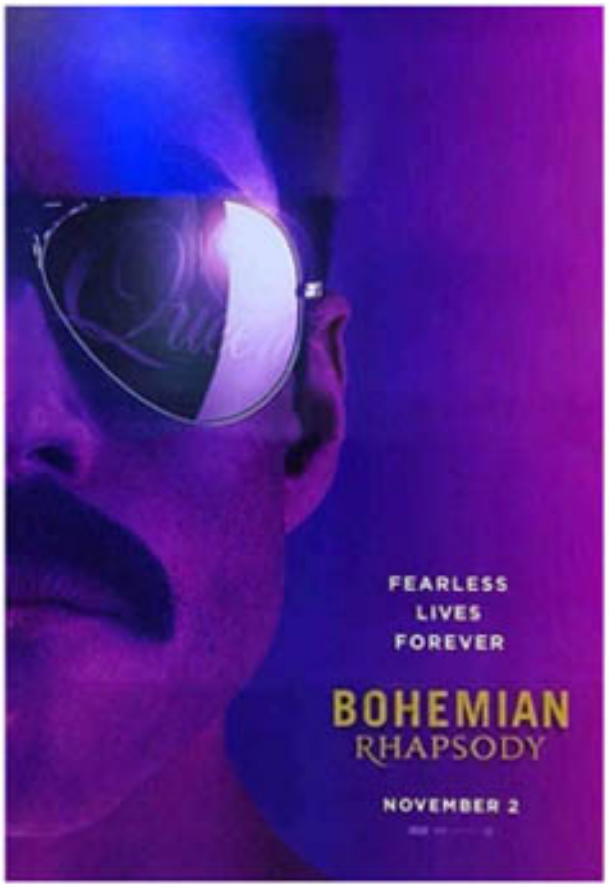

Η κινηματογραφική αποτύπωση του παρελθόντος, είναι μια χρήσιμη και ενδιαφέρουσα δραστηριότητα. Είναι, επίσης, ένας πιο ευχάριστος, και σαφώ ς πιο εύκολος τρόπος να διδαχτεί το παρελθόν.

Ταυτόχρονα ο εξωραϊσμός ή η αλλαγή δεδομένων προς τέρψη της κινηματογραφικής Τέχνης και προσέλκυσης του κοινού, είναι το αρνητικό στοιχείο. Δυο παραγωγές με ιστορικό περιεχόμενο κυκλοφόρησαν πρόσφατα.

Η μία πραγματεύεται την πορεία του συγκροτήματος Queen, επικεντρωμένη στο δημοφιλέστερο μέλος τους και τραγουδιστή Freddy Mercury, ή Farrokh Bulsara, όπως ήταν το αληθινό όνομα, του γεννημένου στην Ζανζιβάρη καλλιτέχνη.

Η άλλη ερευνά την αλλόκοτη κλοπή 124 εκθεμάτων, ανυπολόγιστης αξίας από το Εθνικό ανθρωπολογικό μουσείο της πόλης του Μεξικό, την νύχτα των Χριστουγέννων, του 1985.

Είναι αποδεκτό, ότι από το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα και μετά, η σύγχρονη μουσική πέρα από το γεγονός ότι απέκτησε ένα πελώριο οικονομικό κύκλο, αποτέλεσε ένα άκρως μαζικό καλλιτεχνικό κίνημα με πολύ σοβαρές κοινωνικές προεκτάσεις.

Αν προσπαθήσουμε να το ορίσουμε χρονικά, η δήλωση του J. Lennon *«ήμαστε δημοφιλέστεροι του Ιησού»*
(More popular than Jesus), που έγινε το ’66, πάνω στο ντελίριο για τα Σκαθάρια, έχει κάτι να μας πει. Η, εν πολλοίς, αδικαιολόγητη υστερία νέων ανθρώπων σε κάθε εμφάνιση των Beatles, έδωσε το δικαίωμα στον Βρετανό μουσικό να κάνει μια τέτοια κουβέντα, σε μια αναζήτηση του τι θα εκπνεύσει πρώτα. Ο Χριστιανισμός ή η ροκ σκηνή;

Ανάλογες, τέτοιες, συμπεριφορές ακροατών – θεατών προς τους καλλιτέχνες, καλλιεργήθηκαν στην πορεία του χρόνου είτε από άτεχνους, μουσικά, ερμηνευτές (βλέπε Stooges), είτε από πολύπλοκους εμπνευσμένους δημιουργούς (όρα Pink Floyd).

Οι Queen γέννημα των τελών της δεκαετίας του ’60 έκαναν την δική τους πορεία, έφεραν τις δικές τους καινοτομίες και ασφαλώς κέντρισαν το μαζικό ενδιαφέρον με την συμπεριφορά, το ταλέντο, τις ιδιοτροπίες, την διαφορετικότητα, αλλά και το τέλος του τραγουδιστή τους.

Αυτό το κομμάτι περιγράφει η ταινία του Bryan Singer, με πρωταγωνιστή έναν χαρισματικό Rami Malek, καλλιτέχνη γεννημένο στην δυτική ακτή των Η.Π.Α. από γονείς Αιγύπτιους, κόπτες Χριστιανούς, με κάποια ελληνική ρίζα. Το παρουσιαστικό του και το ταλέντο του αποτύπωσαν με πιστότητα τον F.M., παρά το γεγονός ότι ο ηθοποιός φέρει δυο ζωντανά γαλανούς οφθαλμούς σε αντίθεση με τον καλλιτέχνη που είχε σκούρους. Τούτη ήταν μια από τις λίγες ανακολουθίες που θα προσέξουν οι γνώστες των γεγονότων, οι μύστες των Queen.

Είτε για αυτούς, είτε για το ευρύτερο κοινό, το Bohemian Rhapsody, είναι μια παραγωγή, που με την συνδρομή της ψηφιακής τεχνολογίας των σύγχρονων στούντιο, εντυπωσιάζει τον θεατή.

Άλλη μια πραγματική ιστορία, έρχεται να μας περιγράψει ο κινηματογραφικός φακός, με τις σκηνοθετικές οδηγίες του Μεξικανού Alonso Ruizpalacios.

Στην πόλη του Μεξικό, τον Σεπτέμβριο του ’64 εγκαινιάστηκε το Εθνικό ανθρωπολογικό μουσείο, σε έναν τόπο με τόσες πολλές και τόσο διαφορετικές πολιτιστικές παραδόσεις από τον Ευρωπαϊκό. Ένα τόπο ταλαιπωρημένο από την βίαιη Ισπανική επεκτατικότητα. Εκεί, πάνω σε σχεδόν 80.000 τετραγωνικά μέτρα συγκεντρώθηκαν χιλιάδες εκθέματα από ένα παρελθόν γεμάτο δημιουργία, μυστήριο, δοξασίες.

Κάτι περισσότερο από 21 χρόνια μετά τα εγκαίνια, τα Χριστούγεννα του ’85, δυο νέοι άνθρωποι, παραβιάζουν σχετικά εύκολα τους χώρους και αφαιρούν 124 κομμάτια ανυπολόγιστης, ιστορικής αξίας. Το πρόβλημα τους ξεκινά μετά την πετυχημένη κλοπή, όταν αρχίζουν να αντιλαμβάνονται ότι είναι αδύνατον να τα πουλήσουν, ενώ παράλληλα, και ακριβώς επειδή δεν είναι εγκληματίες, αρχίζουν να τους περιτριγυρίζουν οι τύψεις.

Το αδιέξοδο ολοένα και μεγαλώνει, μέχρι το αναμενόμενο τέλος και τη σύλληψη. Στο ερώτημα τι είναι; αφού δεν έχουν την στόφα και τις ιδιότητες του εγκληματία, η πιο γρήγορη απάντηση είναι: Βλάκες. Ή ακόμα πιο ισπανόφωνα, είναι το νόημα της λέξης που ακούγεται αρκετά συχνά στην εξέλιξη της πλοκής: carbón. Τώρα πως δυο βλάκες κατάφεραν να χτυπήσουν το μουσείο είναι ένα άλλο ερώτημα του οποίου η απάντηση περιέχει και την σκανδαλώδη εύνοια της θεάς τύχης.

Γυρισμένη στο στυλ της λατινοαμερικάνικης συγγραφής, με αναφορές στον Herman Cortes, στον Carlos Castaneda, στην ατμόσφαιρα μυστηρίου που καλύπτει το παρελθόν του τόπου, φέρνει ερωτήματα, βάζει θέματα, κάνει μια απόπειρα διαχωρισμού της έντιμης συναλλαγής με την αρχαιοκαπηλία και παρά το γεγονός ότι διακρίνεται από κάποια χιουμοριστικά στοιχεία, αφήνει την πικρή γεύση του δράματος. Σαφώς πιο απαισιόδοξη από την, συγγενή θεματολογικά, «Μια Αμερικάνικη ληστεία».